

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem
sídlem Štefánikova 4083/14, 695 01 Hodonín

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č. j. 33901/14/5000-10470-700290, a č. j. 33902/14/5000-10470-700290

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označenými rozhodnutími ze dne 18. 12. 2014 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 21. 1. 2014, platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 a § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále též „rozpočtová pravidla“).

Rozhodnutím č. j. 294588/14/3000-04706-708220 správce daně žalobci vyměřil odvod do Národního fondu ve výši 7 788 Kč, rozhodnutím č. j. 294528/14/3000-04706-708220 správce daně žalobci vyměřil odvod do státního rozpočtu ve výši 1 375 Kč.

2. Orgány finanční správy vycházely ze svých kontrolních zjištění, dle nichž žalobce coby zaměstnavatel porušil *Dohodu o vyhrazení společensky účelných pracovních míst a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. HOA-SL-319/2008* (dále též jen „Dohoda“) uzavřenou dne 31. 10. 2008 s Úřadem práce v Hodoníně. Žalobci byl na základě Dohody poskytnut příspěvek v celkové výši 305 402 Kč. Žalobce porušil čl. II odst. 1. a 2. Dohody, neboť nedodržel profesi „*dělník ve výrobě pro montáž elektrických strojů a zařízení*“, a dále místo výkonu práce „*Hodonín*“. V souladu s čl. VII odst. 2 Dohody bylo nedodržení těchto podmínek postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 % z celkově poskytnutého příspěvku (6 109 Kč). Žalobce dále porušil čl. II. odst. 4 Dohody tím, že písemně neoznámil úřadu práce den a způsob skončení pracovního poměru zaměstnanců, kteří skončili pracovní poměr přede dnem 30. 11. 2009, a to nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne jeho skončení. Pracovní poměr M. B. byl ukončen ke dni 31. 5. 2009 a pracovní poměr P. Š. ke dni 31. 10. 2009, žalobce však neprokázal, že by tyto skutečnosti oznámil úřadu práce. V souladu s čl. VII odst. 3 Dohody bylo nedodržení této podmínky postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 % z celkově poskytnutého příspěvku (3 055 Kč). Odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 % z celkově poskytnutého příspěvku tak činil částku 9 162 Kč a byl rozdělen na odvod do státního rozpočtu (1 375 Kč) a na odvod do Národního fondu (7 788 Kč).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že správní orgány dostatečně neodůvodnily, proč mají o prokázaném tvrzení žalobce pochybnosti. Zároveň se nevypořádaly se skutkovými, ani právními námitkami žalobce. Daňové řízení tak nebylo spravedlivé.
4. Důkazy použité správními orgány jsou v rozporu s § 92 odst. 5 písm. c) a § 96 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Žalobce se ve věci nemohl vyjádřit ke všem důkazům. Správce daně nerespektoval daňová tvrzení učiněná žalobce ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu. Důkazní břemeno bylo v daném případě na správci daně a na žalobce nepřešlo. Při zahájení daňové kontroly žalobce tvrdil, že splnil odstavce 1. až 4. článku II Dohody. Svá tvrzení pak doložil listinami [Dohodou, normativní instrukcí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „MPSV“) včetně přílohy č. 1, protokolem o kontrole úřadu práce ze dne 1. 9. 2010, vyúčtováním mzdových nákladů na společensky účelná pracovní místa (dále též „SÚPM“), platnými pracovními smlouvami s pracovníky evidovanými předtím na úřadu práce (v těchto smlouvách jsou uvedeny profese a místo výkonu práce plynoucí z Dohody), veškerými účetními doklady prokazujícími délku pracovního poměru jednotlivých zaměstnanců po dobu, kdy žalobce dostával příspěvek od úřadu práce] a znaleckým posudkem Ing. Š. D., ředitele odboru koncepcí trhu práce MPSV, ze dne 17. 5. 2012.
5. Nedodržení podmínek specifikovaných v čl. II Dohody z důvodu výkonu jiné než sjednané profese by nastalo toliko v případě, kdy by pochybení na straně zaměstnavatele shledal po prošetření situace Státní úřad inspekce práce. Žalobce přitom správci daně doložil vyjádření Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj, jakož i protokol z kontroly oblastního inspektorátu práce týkající se identického případu u jiné společnosti, v níž je žalobce jednatelem. Není-li prokázáno pochybení při dodržování podmínek sjednaných

v pracovní smlouvě, nutno uzavřít, že pracovní místo bylo zaměstnavatelem vyhrazeno dle podmínek sjednaných v Dohodě.

6. Žalobce dále poukázal na nesprávnost textu čl. II odst. 4. Dohody ohledně data 30. 11. 2009. Vzhledem k odlišným dnům nástupu do práce jednotlivých zaměstnanců mělo být pro každého zaměstnance předmětné datum uvedeno zvlášť, neboť i doba poskytování příspěvku je u každého z nich různá (viz čl. III odst. 2. Dohody).
7. Žalobce prokázal, že podepsáním Dohody vyhradil 3 SÚPM v požadované profesi. Na správce daně přešlo důkazní břemeno, ten však toliko uzavřel, že žalobce sice obecně vyhradil 3 pracovní místa, nikoli však v souladu s čl. II odst. 1 Dohody. Z ničeho přitom není zřejmé, co má správce daně na mysli, pokud vyhrazení tří pracovních míst považuje za obecné. Žalobce přitom nemusel žádat o písemnou změnu Dohody, neboť pracovníci pracovali v předmětné profesi i v určeném místě výkonu práce. Změnu Dohody přitom správce daně není oprávněn po žalobci požadovat.
8. Závěry správce daně jsou v rozporu s § 113 a § 119 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a § 26 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, na jejichž základě byla Dohoda podepsána.
9. Žalobce dále namítl, že správní orgány protiústavně použily úřední záznamy sepsané orgány činnými v trestním řízení v rámci podezření žalobce z trestné činnosti. Žalobce tyto úřední záznamy správci daně předložil toliko z důvodu, aby jej upozornil na to, že čelí účelovému obvinění z trestného činu, a též proto, aby si správce daně mohl učinit ucelený náhled na celý daňový případ. Učinil tak zejména z důvodu, aby správci daně objasnil vznik podnětu k daňové kontrole, který úřad práce čtyři roky po podepsání Dohody podal s účelovým trestním oznámením. Žalobce zejména upozorňoval správce daně na extrémní nesoulad skutkových zjištění orgánů policie a orgánů finanční správy (pracovní poměr zaměstnance P. Š.), a to s tím, že vysvětlení zaměstnavatele i žalobce samotného podaná policii nebude moci správce daně důkazně využít v daňovém řízení. Ve vysvětleních se odráží snaha zaměstnanců dokázat policii, že žalobce je nezaměstnával toliko fiktivně, a směřují k prokázání pracovních činností, které vykonávali ve prospěch žalobce. Stejně tak správce daně nemohl využívat protokoly policie o výsledku žalobce samotného, neboť pro svou obhajobu nemusel na policii vypovídat pravdivě.
10. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvoláních toliko bagatelizoval námitky žalobce.
11. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

13. V replice ze dne 7. 7. 2015 k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že byl sice Okresním soudem v Hodoníně odsouzen, Krajský soud v Brně však vyhověl jeho odvolání a rozsudkem sp. zn. 9 To 14/2014 jej zprostil obžaloby, neboť v ní označené skutky nejsou trestným činem. Žalobce dotace čerpal oprávněně, nyní již přitom podnikatelské činnosti vzhledem k věku zanechává. Úřad práce dal podnět finančnímu úřadu, přestože splnění

podmínek dohod (žalobce jich uzavřel více) zkontroloval sám v roce 2010. Postup úřadu práce tak byl účelový. Odpovědi zaměstnanců i žalobce v trestním řízení byly směřovány tak, aby je policie nemohla zneužít pro obvinění z fiktivního zaměstnávání. Účelově pak jednala i policie. Daňová kontrola byla *de facto* provedena policií a správce daně ji toliko zastřešil razítkem. Měl přitom dostatek času provést svá vlastní skutková zjištění. Správce daně pak nereagoval na vyjádření žalobce ze dne 1. 8. 2013 k závěrům daňové kontroly.

14. V podání ze dne 15. 10. 2018 žalobce primárně reagoval na stanoviska Generálního finančního ředitelství k podnětům žalobce na přezkoumání napadených rozhodnutí žalovaného. Současně navrhl předvolání svědků, a to jednak jeho bývalých zaměstnanců, na něž čerpal příspěvky (dle dvou dohod), jednak pracovníka správce daně Ing. J. P., který by měl osvětlit, proč daňovou kontrolu neprovedl v souladu se zákonem. Správce daně měl k výkladu pojmů nechat vypracovat odborný posudek, např. od MPSV. Měl též vyslechnout žalobcem navržené svědky, jeho zaměstnance, tak, aby těmto výsledkům mohl být žalobce přítomen a klást svědkům otázky. Mezi daňovým a trestním řízením přitom existovala řada rozporů. Nepravdivé je též tvrzení, že žalobce výslech těchto svědků v daňovém řízení nepožadoval. Správce daně se pak nad rámec svých kompetencí vyjadřoval k odborným otázkám, např. k pojmům vyhrazení a zřízení SÚPM. Správce daně sice provedl místní šetření ohledně místa výkonu práce, toto však provedl v době, kdy již skutkový stav nemusel být totožný jako v době poskytování dotací. Žalobce má navíc v živnostenském listu evidovanu provozovnu na adrese EXMONT-Energo a. s., Bohunická 1, Brno. Jde o rodinnou společnost žalobcova bratra. Na dané adrese má žalobce k dispozici jednu výrobní a opravárenskou halu, kde jeho zaměstnanci převážně pracovali. Správce daně nepřipouští alternativu, že by dotčení zaměstnanci mohli pracovat i kdekoli jinde, kde je to zrovna třeba.

V. Jednání konané dne 23. 10. 2018

15. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých již dříve uplatněných argumentech.
16. Zástupce žalobce zdůraznil, že orgány finanční správy nejsou věcně kompetentní v otázkách pracovního práva, z čehož ostatně vycházelo i stanovisko MPSV i rozsudek krajského soudu v trestní věci. Splnění podmínky profese tak mohl kontrolovat toliko inspektorát práce. Sám žalobce pak uvedl, že před uzavřením Dohody nikdo nedokázal specifikovat pojem „profese“, Žalobce požadoval uvedení profese „dělník“ nebo „dělník ve výrobě“, nakonec vše bylo změněno, protože úřad práce trval na definici obsahující slova „pro montáž“.
17. Žalovaný zopakoval, že orgány finanční správy jsou oprávněny kontrolovat dodržování podmínek dohody, jestliže jsou na jejím základě poskytovány rozpočtové prostředky.
18. Soud podrobně konstatoval obsah daňového spisu. Dále se zabýval důkazními návrhy žalobce, přičemž jím doloženými listinami, které byly současně obsahem daňového spisu, dokazování neprováděl. Četl však žalobcovu žádost ze dne 30. 4. 2012 o vysvětlení významu pojmů adresovanou MPSV (č.l. 108 a násl. soudního spisu, včetně fotografií na č.l. 113). Naopak soud zamítl návrh žalobce na provedení výslechů svědků. Výslech pracovníka správce daně neprováděl, neboť postup správce daně je jednoznačně patrný ze spisu a posouzení jeho zákonnosti náleží soudu. Pracovníky zaměstnané na základě dohody o vyhrazení SÚPM č. HOA-S-26/26/2010 neprovedl proto, že předmětem věci je posuzování dodržení jiné dřívější dohody s úřadem práce, tento výslech tudíž nemohl

ničeho přinést. Zaměstnance B. a bratry Š. pak soud nevyslechl pro nadbytečnost. Soud považoval skutkový stav plynoucí z daňového spisu za dostatečně zjištěný, ostatně výsledek těchto svědků žalobce výslovně nenavrhl ani v řízení před správcem daně. Soud konstatoval *Stanovisko ve věci podnětu k nařízení přezkoumání* Generálního finančního ředitelství ze dne 1. 6. 2018, č. j. 49665/18/7500-30091-402026.

VI. Posouzení věci soudem

19. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud se v první řadě zabýval porušením čl. II odst. 1. a 2. Dohody a obsahem daňového spisu má za prokázané, že žalobce nedodržel ani podmínku profese „*dělník ve výrobě pro montáž elektrických strojů a zařízení*“, ani místo výkonu práce „*Hodonín*“.
21. Zde je nutno v první řadě konstatovat, že žalobce v žalobě brojí v zásadě toliko do procesních pochybení správce daně, resp. na zjištění správních orgánů reaguje pouze negatorním způsobem, aniž by však soudu poskytl vlastní popis skutkového stavu. Patrné je to zejména v otázce místa výkonu práce. Jak zjistil správce daně v daňovém řízení, dotčení zaměstnanci prováděli svou činnost na různých místech (Rohatec, Brno), nikoli však v Hodoníně. Ani sám žalobce výslovně neoznačil adresu v Hodoníně, na níž by měli jeho zaměstnanci fakticky pracovat. Adresu bydliště žalobce, či adresu jeho provozovny vyloučil správce daně místním šetřením, jelikož předmětné budovy byly pro výkon předmětné profese nevhodné. Na tuto skutečnost žalobce reagoval až opožděně, v podání ze dne 15. 10. 2018, v žalobě se místem výkonu práce ani nezabýval. V tomto podání navíc potvrdil svoje vlastní prohlášení z trestního řízení, že zaměstnanci pracovali převážně v Brně. Účelem Dohody přitom jednoznačně bylo, aby úřadem práce podporovaná práce byla vykonávána v Hodoníně. Samozřejmě nelze vyloučit užití pracovních nástrojů, např. vyslání zaměstnance na pracovní cestu, k tomu však žalobce nedoložil ničeho. Navíc čerpá-li žalobce příspěvek z veřejného rozpočtu s vymezením místa výkonu práce, měl by se snažit tento účel v maximální míře dodržet.
22. Shodné platí v zásadě i pro podmínku profese. Zde žalobce při jednání před soudem uvedl, že danou textaci si vymínil úřad práce. K tomu je však nutno uvést, že předmětná Dohoda je dvojstranným právním jednáním. Tušil-li žalobce, že výkon takové profese není schopen zajistit, neměl takovou smlouvu uzavírat, popř. měl trvat na jiném znění dané podmínky. Od věci by případně nebyla též případná pozdější žádost o změnu podmínek Dohody, pokud by na nemožnost jejího přesného naplnění žalobce přišel až v průběhu doby.
23. Konkrétní skutečnosti týkající se obsahu náplně práce a místa jejího výkonu dotčených zaměstnanců správce daně skutečně zjistil z podkladů plynoucích z trestního řízení vedeného se žalobcem. V daném případě však nelze mít za to, že by tyto podklady správce daně získal v rozporu se zákonem. Jak je totiž zřejmé z daňového spisu, tyto mu poskytl sám žalobce. Není na místě námitka žalobce, z níž by mělo plynout, že takto získané podklady by měl správce daně využít toliko ve prospěch žalobce. V takovém případě se pak neuplatní ani § 93 odst. 3 daňového řádu, neboť se nejedná o podklady předané podle odstavce 2 téhož paragrafu, navíc provedení svědeckých výpovědí správcem daně žalobce v daňovém řízení ani nenavrhl. Takto získané podklady pak nebyly v rozporu s tvrzeními, jež dotčení svědci následně uvedli před Okresním soudem v Hodoníně. Správce daně tudíž neměl důvodu činit další dokazování, a jak již uvedeno, žalobce tyto důkazy nenavrhl. Lze

dospět k závěru, že postup správních orgánů byl v souladu i s požadavky kladenými judikaturou [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS (věc EURO PRIM); rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz].

24. Naopak pro správce daně jsou v zásadě irelevantní skutková zjištění jiných správních orgánů týkající se jiných dohod.
25. Nelze tak hovořit o tom, že by na správci daně zůstalo břemeno dokazování. Naopak, správce daně relevantním způsobem zpochybnil toliko listinami podložená tvrzení žalobce. Na přechod důkazního břemene již žalobce nedokázal reagovat. Zároveň nelze souhlasit se žalobcem, že se k věci nemohl v daňovém řízení vyjádřit.
26. Pravdivou není ani námitka, že správce daně neodpověděl na vyjádření žalobce ze dne 1. 8. 2013 k závěrům daňové kontroly. Ke všem bodům tohoto přípisu se správce daně vyjádřil na str. 19–28 Zprávy o daňové kontrole.
27. Žalobce dále rozporuje kompetenci správce daně posoudit naplnění podmínek Dohody. Zde se však mýlí. Je sice zřejmé, že dodržování pracovněprávních předpisů je v přímé kompetenci zejména Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce, to však neznamená, že by si správce daně o dané otázce nemohl učinit úsudek ve smyslu § 99 daňového řádu (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016-86). Poukazoval-li žalobce v této souvislosti na přípis (nikoli tedy znalecký posudek) Ing. Š. D., ředitele odboru koncepcí trhu práce MPSV, ze dne 17. 5. 2012, nutno uvést, že výše uvedené ustanovení daňového řádu je v něm chybně pominuto. V dané věci přitom není sporu o výkladu jednotlivých zákonných pojmů (např. vyhrazení či zřízení SÚPM), jak plyne např. i z odůvodnění napadených rozhodnutí (str. 15–18).
28. K odkazu žalobce, že byl rozsudkem krajského soudu v dané věci zproštěn obžaloby, nutno uvést, že jak plyne z rozsudku ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 9 To 14/2014, trestní soud dospěl toliko k závěru, že žalobce zaměstnance fakticky zaměstnal; skutečnost, že byla porušena Dohoda v otázce profese a místa výkonu práce již není otázkou trestní, ale problematikou porušení rozpočtové kázně. S těmito závěry je postup orgánů finanční správy v plném souladu. Trestní soud přitom logicky není vázán předběžným úsudkem (§ 99 daňového řádu) orgánu finanční správy.
29. Co se týče shledaného porušení čl. II. odst. 4 Dohody tím, že žalobce písemně neoznámil úřadu práce den a způsob skončení pracovního poměru zaměstnanců, kteří skončili pracovní poměr přede dnem 30. 11. 2009, a to nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne jeho skončení, nutno uvést, že jak vyplynulo z daňového spisu, pracovní poměr M. B. byl ukončen ke dni 31. 5. 2009, pracovní poměr P. Š. pak ke dni 31. 10. 2009. Je zřejmé, že žalobce nijak neprokázal, že by tyto skutečnosti oznámil úřadu práce, označené ustanovení Dohody tudíž nepochybně porušil.
30. V tomto ohledu žalobce toliko argumentoval chybným zněním čl. II odst. 4. Dohody, která měla být napravena, neboť neodpovídá čl. III odst. 2. Dohody. V tom se však mýlí. Jak plyne z čl. II odst. 2 Dohody, měl žalobce na tři vyhrazená pracovní místa přijmout zaměstnance, přičemž pracovní poměr měl být „sjednán na dobu neurčitou“. Vyhrazování společensky účelných pracovních míst je jedním z nástrojů aktivní politiky zaměstnanosti. Jeho cílem tak má být mimo jiné dosažení udržitelnosti či zachování vytvořených pracovních míst. Pro úřad práce je tudíž poměrně zásadní též informace o tom, zda tato

pracovní místa jsou nadále funkční, nebo zda se z hlediska politiky zaměstnanosti poskytnutí daného příspěvku z dlouhodobého hlediska minulo účinkem. Je tak zřejmé, že informační povinnost plynoucí z čl. II odst. 4. Dohody s délkou poskytování příspěvků na jednotlivé pracovníky dle čl. III odst. 2 Dohody souvisí toliko částečně. Žalobce tak neměl relevantního důvodu, aby spoléhal na „chybnou“ textaci čl. II odst. 4. Dohody a zde stanovenou povinnost ignoroval.

31. Soud se tak ztotožnil se závěry plynoucími z odůvodnění napadených rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu